

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **T. P. T. N.**
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika

zastoupena Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2024, č. j. MV-71983-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2024, č. j. MV-71983-4/SO-2024, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 3. 2024, č. j. OAM-6145-9/ZM-2024, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18 270 Kč k rukám Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce – státní příslušník Vietnamské socialistické republiky – pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Následně požádal o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Správní orgány mu nevyhověly s tím, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky a pokud by

žadatel takovouto žádost podal na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji, žádost by byla nepřijatelná z důvodu omezení ročního počtu žádostí. S uvedenými závěry žalobce nesouhlasí.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů, vydaného za účelem absolvování přípravného jazykového kurzu na Vysoké škole báňské v Ostravě pro další studium v akreditovaném studijním programu Marketing. Platnost víza byla stanovena od 14. 6. 2023 do 29. 2. 2024. O vízum požádal na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji.
3. Žalobce požádal dne 24. 1. 2024 o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na pracovní pozici prodavač u zaměstnavatele D. H. T.
4. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 11. 3. 2024, č. j. OAM-6145-9/ZM-2024, zamítlo žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že pobyt žadatele na území České republiky není v zájmu této země.
5. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil žalobce odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 6. 2024, č. j. MV-71983-4/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně uvedla, že Vláda České republiky (dále jen „vláda“), v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců, nařízením vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“), stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. Vláda omezila objem podávaných žádostí u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním programu Klíčový a vědecký personál. Tím dala najevo, že má zájem o to, aby z Vietnamu přicházeli na území České republiky za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří budou pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci (kategorie CZ_ISCO 1-3). Poukázala na možnost obcházení zákona. Namísto toho požádal o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Jeho pobyt tak není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky. K námitce nedostatku finančních prostředků žalovaná uvedla, že byl prověřen bankovní účet žalobce, neboť bez finančních prostředků by mu jinak nebyl pobyt prodloužen. Namítaná újma v rodinném a osobním životě nebyla žalobcem konkretizována a dostatečně doložena.

II. Žaloba

6. Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Ta spočívala v nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z uvedených rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgány ke svým závěrům dospěly.

7. Žalobce především namítal, že nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Správní orgány se dopustily libovůle a nesprávně aplikovaly a vyložily pojem „zájem České republiky“. Vybočily tak z rozsahu zákonem svěřených pravomocí a nepostupovaly v souladu s právními předpisy České republiky.
8. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze dle žalobce dovozovat nezájem České republiky na pobytu žalobce na území. Plyne z něj toliko, že vláda přistoupila k omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na konkrétních zastupitelských úřadech v zahraničí, mezi něž patří mj. i Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Nařízení přitom nelze vykládat ani tak, že Česká republika nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem nekvalifikované práce. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. pouze omezuje dle kapacitních možností jednotlivých zastupitelských úřadů roční počet přijímaných žádostí na té které konkrétní ambasádě. Rozhodně jej nelze chápat tak, že znemožňuje cizincům z Vietnamu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na jiné ambasádě (pokud splní podmínky místní příslušnosti) nebo na území České republiky.
9. Žalobce dále namítal, že zaměstnávání cizinců – občanů Vietnamu, kteří vystudovali v zemi původu střední školu, byť by snad nakonec vysokou školu v České republice úspěšně neabsolvovali, na pozicích vyžadujících nižší kvalifikaci, rozhodně nepředstavuje zvýšené bezpečnostní riziko pro Českou republiku. Není zřejmé, z jakého důvodu by zaměstnávání takovýchto bývalých studentů na pozicích vyžadujících nízkou nebo žádnou kvalifikaci, mělo jakkoli zvyšovat bezpečnostní rizika pro Českou republiku. Z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze seznat, proč by žalobce měl představovat bezpečnostní riziko.
10. Žalobce rovněž namítl nepřiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života. Žalobce žije na území České republiky již jeden a půl roku, chtěl zde pracovat, aby rodina žalobce nemusela hradit náklady na živobytí.
11. Z uvedených důvodů žalobce žádal, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
12. Dalšími podáními žalobce reagoval na vyjádření žalované, zejména na části týkající se zájmu České republiky na pobytu cizinců. K tomu odkázal na nejnovější judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dodal, že je nadále přesvědčen, že jeho žaloba je důvodná.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě především odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále se vyjádřila k jednotlivým žalobním bodům. Měla za to, že postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a se správním řádem. Na podporu svých závěrů odkázala na několik rozhodnutí krajských soudů v obdobných řízeních. Připomněla, že žalobce měl dlouhodobé povolení k pobytu za účelem studia a nic mu nebránilo tento účel plnit i nadále. Jsou-li však stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat úmysl státu omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků.
14. V daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty a napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy.
15. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání podle § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
19. Žaloba je důvodná.
20. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.
21. Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.
22. Podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že v případě zastupitelského úřadu neuvedeného v příloze č. 2 k tomuto nařízení lze žádosti o zaměstnaneckou kartu podávat bez omezení.
23. Podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.
24. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
25. Zájem České republiky je neurčitým právním pojmem, protože jeho obsah není na první pohled zřejmý. Výklad tohoto neurčitého právního pojmu provedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024–41 (a jeho závěry převzal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56). Při výkladu Nejvyšší správní soud zohlednil celkový smysl § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jakož i okolnosti jeho vzniku (přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Nejvyšší správní soud uvedl, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb., s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění zakazovalo udělit dlouhodobé vízum, pokud pobyt cizince na území nebyl v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Zákon č. 427/2010 Sb., z tohoto ustanovení vypustil slovo „zahraničněpolitickém“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: *„Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích,*

které nejsou v souladu se zájmy České republiky. “To znamená, že zájem České republiky není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek.

26. Vláda České republiky využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a nařízením č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v Programu klíčový a vědecký personál. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. Česká republika má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci Programu klíčový a vědecký personál, žalovaná jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024–41, dále vyslovil, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby se ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky promítl do posuzování žádostí podaných přímo z České republiky způsobem, jak to učinila žalovaná. Ustanovení § 1 odst. 2 ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb., totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v České republice, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o pobytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: *„Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“* Ostatně z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu, přičemž v případě zaměstnanecké karty lze tuto žádost podat dle § 42g odst. 5 věty druhé přímo ministerstvu (o čemž ostatně není sporu).
28. V nyní posuzované věci žalobce pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia, do České republiky přicestoval 7. 6. 2023 a chtěl tento účel změnit na výdělečný postupem podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců (žádost podal dne 24. 1. 2024). Kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na něj nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodal na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v České republice. Na rozhodování o jeho žádosti nebylo možné přímo použít nařízení vlády č. 220/2019 Sb., a jeho žádost by proto nebyla nepřijatelná. Podle žalované však byl dán důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tedy zamítla žádost žalobce, která byla podaná v České republice, nezákonně s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji.

29. V posuzované věci je rozhodné, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který spočívá v tom, že „pobyt cizince na území není v zájmu České republiky“. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že uvedený důvod, a to i v části týkající se toho, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu České republiky, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky NSS ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021 50, body 18 a 19, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021 32, bod 10, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021 52, body 38 a 41). Nepostačuje existence informací, která mohou být podkladem pro systémové řešení, samotné však nepostačují pro rozhodnutí v individuálním případě (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021 44, bod 13, a cit. rozsudek č. j. 10 Azs 389/2021 46, bod 12).
30. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že zájem na tom, aby na území České republiky přijížděly z Vietnamu pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci podle konkrétního programu (a nikoli osoby nesplňující potřebný stupeň kvalifikace), byl řádně vyjádřen v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Tato úvaha však není správná. Účelem nařízení nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území České republiky, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě. Právě v tomto kontextu Nejvyšší správní soud shledal ústavnost a nediskriminační povahu tohoto omezení (srov. výše cit. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 14/2022-34 a č. j. 5 Azs 284/2023-35).
31. Na tomto závěru nic nemění žalovanou vytýkané obcházení zákona, kterého se žalobce měl dopustit tím, že žádost podal přímo v České republice a nikoli v Hanoi. Zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza (zde studium), představuje důvod pro nevydání zaměstnanecké karty dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, o který žalovaná však napadené rozhodnutí neopřela, ani jej detailněji neprokazovala. Žalovaná použila případné obcházení zákona toliko pouze jako podpůrný argument pro rozšíření rozsahu zájmu České republiky na žádost podanou stěžovatelkou v České republice. Rozsah zájmu České republiky, zcela konkrétně vyjádřeného souslovím „*maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoi*“, nelze tímto způsobem analogicky rozšiřovat na žádosti podané kdekoli státním příslušníkem Vietnamu. Zákonodárce mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, bod 93). Místo toho je však spojil se zastupitelským úřadem.
32. Krajský soud si je vědom např. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, které zastává zdrženlivý přístup k vydávání zaměstnaneckých karet cizincům, kteří do České republiky přicestovali za jiným účelem (studium). K tomuto krajský soud odkazuje na dosud nejnovější rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, který se s argumentací uvedenou v rozsudku Krajského soudu v Brně zabývá. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí připomněl rozsudek téhož soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, ve kterém dospěl k závěru, že správní orgány nemohou dovozovat nezájem České republiky na přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce z nařízení č. 220/2019 Sb., a to ani s ohledem na ekonomicko-bezpečnostní zájmy České republiky. Kvóty stanovené nařízením jsou tedy navázány výlučně na žádosti podané na zastupitelském úřadě České republiky a nelze je uměle rozšiřovat též na žádosti podané cizím státním příslušníkem kdekoli jinde.

Krajský soud v Brně ovšem správně podotkl, že pobytové oprávnění za účelem studia by se nemělo stát „nekontrolovanou vstupenkou“ cizinců na území České republiky. Je pak na správních orgánech, aby v konkrétním případě prokázaly, že cizinec uděleného oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem studia zneužil v úmyslu získat zaměstnaneckou kartu a změnil tak i status svého pobytu ze studijního na pracovní.

33. V posuzované věci tak lze uzavřít, že žalovaná založila svůj právní závěr, že pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, výlučně na úvaze, že stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb., omezuje i možnost vydání zaměstnaneckých karet státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území České republiky. Takovýto výklad je ale nesprávný. Nejenže přisuzuje uvedenému nařízení vlády regulaci, která v něm není, ale současně nezohledňuje požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován. Z uvedených důvodů shledal krajský soud žalobní námitky, které se týkaly nesprávného výkladu pojmu zájem České republiky a nesprávného použití nařízení vlády v posuzovaném případě, důvodnými. Vzhledem k výše uvedenému závěru se krajský soud nezabýval dalšími žalobními námitky žalobce, protože by to bylo s ohledem na již sdělenou argumentaci nadbytečné.

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud uzavřel, že správní orgány nepřipustně rozšířily omezení počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu, který lze přijmout na zastupitelském úřadu v Hanoji, i na žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na území České republiky, současně jejich úvaha o tom, že pobyt žalobce v České republice není v jejím zájmu, je nepřezkoumatelná. Svá rozhodnutí tak zatížily vadou nezákonnosti. Výrokem I. tohoto rozsudku tak soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Jelikož by vytyčkanou vadu nemohla žalovaná v dalším průběhu řízení za správní orgán I. stupně napravit (jinak než zrušením jeho rozhodnutí), zrušil soud i rozhodnutí správního orgánu I. stupně v intencích § 78 odst. 3 s. ř. s. Současně soud rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že náklady řízení představují v projednávané věci zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnu právního zastoupení žalobce, spočívající v odměně za čtyři úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění odpovídající provedení úkonu (§ 15 advokátního tarifu), konkrétně převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé – žaloba a replika k vyjádření žalované v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024], vyjádření stanoviska žalobce ze dne 26. 2. 2025 v částce 4 620 Kč [§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu v účinném znění] a náhradu hotových výdajů v částce 300 a 450 Kč za jeden úkon právní služby, celkem 1 350 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem je tedy žalovaná povinna žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení nahradit částku 18 270 Kč, a to

do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. března 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně